

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 7 (400)
2022. gada
27. marts

DIAKONAM GUNĀRAM - 70

Gandrīz katru dienu jau 40 gadus, kopš 1982. gada, mūsu cēlajā dievnamā var sastapt diakonu Gunāru Konstantinovu, kurš katedrālē sākotnēji dežurēja un arī vadīja PSRS tūristiem ekskursijas. Par tām ekskursanti vēlāk stāstīja citiem, iesakot aizbraukt un paklausīties, jo *tur var dzirdēt ļoti interesantas ekskursijas par vēsturi un ticību.* Cilvēki no PSRS republikām brauca uz katedrāli, un daudzi sarunās ar diakonu Gunāru pirmo reizi savā dzīvē dzirdēja par Dievu, pēc tām kļuva par ticīgiem cilvēkiem un tapa arī kristīti. Tas bija drūmākajos padomju okupācijas gados, kad prāvests bija vēlākais kardināls Jānis Pujāts. Viņš,

atsaucoties Gunāra un citu aicinājumam, iedibināja to, ka katedrāle ir atvērta no agra rīta līdz pat vēlam vakaram. Gunārs ne tikai dežurēja, bet arī uzturēja kārtību, un kopš 1993. gada kalpo pie Dieva altāra kā ordinēts diakons, aizvien klātesošs arhibīskapa dievkalpojumos.

Kādreiz tēvs Viktors Pentjušs teicis vārdus, kuri visdrīzāk bija secināti, viņam raugoties uz diakona Gunāra dzīvesgājumu, ka katoļticībā

konvertējies luterānis bieži vien būs dedzīgāks katolis par daudziem, kas tādi ir jau no bērnības. Arī diakons Gunārs ir kristīts Rīgas Jaunajā Svētās Ģertrūdes ev. luteriskajā baznīcā, bet 1970. gadā konvertēts katoļticībā.

Diakons ir pazīstams arī ar savām asprātīgajām literāta dāvanām. Bieži ikdienā atceros viņa teicienu: *Lēnām bez steigas, lai nepienāktu pāragrašas beigas,* ko latīniski apzīmē vārdi *Festina lente!* jeb *Steidzies lēnām!* Spilgts ir arī viņa izteiciens: *Ieņemts no sevis,* ar ko diakons precīzi raksturo cilvēka lielāko grēku – lepnību. Sarunās Gunārs reizēm atceras kādreiz

dzirdēto par cilvēka vecumposmiem: bērnība (0–20 gadu vecums) – jaunība (20–40) – brieduma gadi (40–60) un atkal no jauna – bērnība (60–80) – jaunība (80–100) – brieduma gadi (100–120 gadu vecums), kas atspoguļo seno patiesību par cilvēka gadu skaitu kā relatīvu vienību.

Diakons Gunārs daudziem ir zināms arī kā harizmāts. Redzamākā ir viņam piemītošā Svētā Gara dāvanu atpazīšana,

(turpinājums 3.lpp)

Svētdiena, 27. marts.

Gavēņa 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mariju – dzimšanas dienā; “Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise par +Ainu Vaivodi

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 28. marts.

8.00 Sv. Mise par +Antru Grišāni

Novenna sv. Jāzepa godam

Otrdiena, 29. marts.

8.00 Sv. Mise par +Zigfrīdu Seržāni

Trešdiena, 30. marts.

8.00 Sv. Mise par +Regīnu Ūdrišu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 31. marts.

8.00 Sv. Mise par Franci Bušu 18.g.

dzimšanas dienā

Piektdiena, 1. aprīlis.

Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par garīgo kārtu

Jēzus Sirds litānija

17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 2. aprīlis.

Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par diakonu Gunāru 70.

gadu Jubilejā. Svin V.E. arhibīskaps.

Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās

akts

Diakona Gunāra Jubilejas svinēšana

ar draudzi plānota

svētdien, 24. aprīlī plkst. 11

Svētdiena, 3. aprīlis.

Gavēņa 5. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Vissvētākā Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un Jēzus Sirds godināšana

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Lūciju

Parfiņenko; “Rūgtās asaras”.

Svētlietu pasvēte

15.00 Sv. Mise par +Zinaīdu un +Vitāliju

Siloviem un Lubgānu ģimenes

mirušajiem

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 4. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par Uldi Znotiņu un par

Kublinsku dzimtu

Otrdiena, 5. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par jaunatni, lai nenonāk

atkarībā

Trešdiena, 6. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Vitu un +Visvaldi

Baltmaņiem

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 7. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri Casno

Piektdiena, 8. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Eleonoru Ozeri

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 9. aprīlis.

8.00 Sv. Mise par +Andri Buku

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 10. aprīlis.

Palmu – Pūpolu svētdiena

8.00 Sv. Mise par Solu Eliasu un Justīnu;

Lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Pūpolu pasvētīšana. Galvenā Sv.

Mise. Svin V.E. arhibīskaps

“Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise par draudzi

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par Čiho un Madaru

Draudzes rekolekcijas

Lielajā nedēļā:

Pirmdien 11. aprīlī

Otrdien 12. aprīlī

Trešdien 13. aprīlī

sv. Misēs plkst. 8.00 un 18.30

Pr. Aivara pārdomas

par tēmu:

Atvēšanās uz tikšanās pamata

Diakonam Gunāram - 70

(noslēgums no 1.lpp.)

kuras viņam pašam ir un no kurām nāk viņa cilvēkmīlestība, saprašanās pat bez vārdiem un atrašanās Dieva klātbūtnē. Apaļās 2. aprīļa jubilejas ietvaros diakons Gunārs sarunā ar Vīnetu Poriņu dalās savā cilvēciskajā un garīgajā pieredzē.

Kāds bija pirmais impulss, kuru atceraties, par ticību Dievam? Kā iepazīnāt Jēzu un cik Jums tad bija gadu?

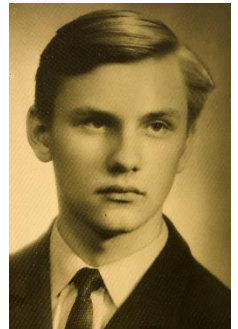
Pirmais impulss bija no mūsu Juglas daudzdzīvokļu mājas kaimiņiem, kopā ejot uz dievnamiem, un tas notika ļoti dabiskā veidā. Pamatskolas laikā es tā biju aizrāvis ar dievkalpojumiem, ka par sakrāto kabatasnaudu kādā komisijas veikalā pat biju iegādājies metāla kausiņu. Man

bija arī luterāņu dziesmu grāmata ar dievkalpojuma kārtību, Svētie raksti vecajā drukā, tēva brūnais mētelis, kas kalpoja kā mācītāja apģērbs, un bufete. LPSR bija uztverams radiokanāls, kurā varēju dzirdēt luterāņu dievkalpojumus, un tad, kad vecāki bija aizbraukuši projām, es svinēju paralēlos dievkalpojumus ar radiopārraidi fonā un iepriekšminētajiem priekšmetiem. Kaimiņu bērni Juglā to zināja un mani vairākkārt pat aicināja apbēret baložus. Tas notika aptuveni no 11 gadu vecuma. Kāda pareizticīgā kundze šai sakarā man uzdāvināja ļoti skaistu gleznu *Jēzus Ģetzemenes dārzā*, kuru vecāki tomēr nelika pie sienas.

Cik Jums bija gadu, kad sākat lūgties Dievvardus un sadzirdējāt Viņu? Vai arī Jūsu vecāki – Milda un Boriss – dievkalpojumus piedalījās kopā ar Jums?

Tētis bija pareizticīgais, bet uz baznīcu negāja, savukārt mamma luterāne uz baznīcu gāja kopā ar mani, bet tikai lielos baznīcas svētkos. Caur šiem baznīcas apmeklējumiem gan ar mammu, gan ar kaimiņiem es tad arī iepazinu Jēzu. Apmeklēju dažādas baznīcas, bet katoļu baznīcā atradu to, ko sauc par pilnību.

Sākot no 1960. gadu vidus, dziedāju arī Sāpju Dievmātes baznīcas korī. Nesen – bīskapa Jāņa Cekula bērēs – satiku koristi, ar kuru kādreiz kopā dziedājām. Tā bija jauka atkalredzēšanās un seno notikumu atcerēšanās.

No kā Jums ir tik laba humora izjūta?

Humora izjūta man laikam ir no mammas ģimenes – no mammas un viņas māsām. Savukārt kārtības izjūta jeb *Deutsche ordnung* man ir nevis no vecākiem, bet no Pēterburgas vecāsmātes Annas Zaharovnas. Viņa bija ļoti akurāta, līdz pat perfektumam. Mans tēvs piedzima Pēterburgā, bet es – Rīgā. Mēs ar vecākiem un māsu Guntu līdz 1975. gadam dzīvojām Juglā – tag. Brīvības ielas galā – Leņina ielā 402. Rajons ir manijies līdz nepazīšanai. Uz mazajām Juglas mājiņām padomju okupācijas laikā devās ģimenes, ja bija tāda izvēles iespēja, lai nebūtu jādzīvo kopā ar citiem komunālajos dzīvokļos. Tie bija it kā sadzīviski sliktāki apstākļi – kā nekā koka mājas, bet latviešu ģimenes tajās jutās savrupākas. Katrai ģimenei bija iedalīts arī neliels dārziņš, kuru tās cītīgi apstrādāja. Mēs dzīvojām Apsītes kundzes mājā, kas bija mūsu nama kādreizējā īpašniece, bet, sākoties okupācijai ar īpašumu nacionalizāciju, kļuva par savas mājas sētnieci, lai pieskatītu māju. Jugla ar tās dabu man ir ļoti mīļa. Ar mammu gājām veļu mazgāt uz tuvējo ezeru.

20. gs. 70.–80. gados koka mājiņu vietā uzcēla deviņstāvu namus. Vide kļuva svešāka un dabas tuvuma, bērības mājiņu un pagalmu dzīves jaukumu nomainīja jaunā, daudz bezpersoniskākā padomju pilsētvide. Juglas 39. vidusskola, kurā mācījos,

bija viena no labākajām Rīgā. Tā bija arī sadraudzības skola ar Vācijas Demokrātiskās republikas skolu. Mācību laikā dziļāko iespaidu manī atstāja literatūras skolotāja – viņa palīdzēja aizraut un atklāt literatūras un koptas latviešu valodas nozīmi dzīvē. Tikāmies ar skolotāju kādā izvadīšanā, kura man bija jāvada. Un es domāju: “Ko tagad mana skolotāja teiks, dzirdot, kā es runāju. Vai visu būšu pareizi pateicis?” Literatūras skolotājas ietekmē man ļoti patika un joprojām patīk lasīt grāmatas.

Ko Jūsu dzīvē deva kopdarbs ar monsinjoru tēvu Antonu Smelteru? Kāda bija viņa ietekme?

Tēvs Smelters arī izcēlās ar *Deutsche ordnung*. Tur mums sakrita. Ar viņu strādājot kopā, bija jābūt sakārtotībai. Pilnīgi visam bija jābūt kārtībā. T. Smelters gulēt gāja ap plkst. 22.00 un cēlās 5.00 no rīta, vēlāk – jau 2.00 naktī, kad devās uz Adorācijas kapelu nomainīt dežurantu un lūgties. Mūža nogalē viņam bija tikai viena lūgšana: “Jēzu!” Tēvs Smelters bija stingrs, bet radošs. Tieši viņa laikā radās jauniešu kustība. Tolaik bija arī harizmātiskās kopienas *Effata* aizsākums.

Jautājums ir no Jēkaba katedrāles mājas lūgšanu kopienas, kurā esat līdzdalīgs: “Kāds ir bijis grūtākais garīgais vingrinājums un kādā veidā to ir izdevies paveikt?”

Garīgais vingrinājums ir attiecībā pret cilvēkiem. Tas ir visa mūža vingrinājums, kurā jānokāpj no sava *Es* – lepnības gara, un tas ir vingrinājums ar saviem radiem, draugiem un kolēģiem. Ir

teiciens, ka vispirms nomirst cilvēks, un tikai pēc tam viņa lepnība. Tas ir tad, kad sāk pietrūkt tuvākmīlestības. Lepnums ir pozitīvs, ja runā par darbu, tautu utt. Ir teiciens *Ieņemts no lepnības jeb Ieņemts no sevis*. Atbilde, kā tikt no lepnības vaļā, ir censties būt Dieva klātbūtnē, lūgt no Viņa. Lai mēs būtu dziedināti, mums pašiem jāiet zem Kristus krusta un jālūdz Viņa žēlastība, lai tiekam mazgāti Viņa asinīs. Tā ir Dieva žēlastība.

Jūs esat teicis, ka “Viss ir Dieva žēlastība!” Kā palikt šajā žēlastībā?

Pirmkārt, būt ikdienas lūgšanā, Svēto sakramentu pieņemšana, grēksūdze, piedalīšanās Sv. Misē svētdienās, kristīgs dzīvesveids – 10 baušļi, mīlēt Dievu no savas sirds, un mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Tagad – būt kopīgajā Ceļā – ticībā, cerībā un mīlestībā. Būt draudzē kā ģimenē – kopībā, Tas nav tikai kā atnākt uz izrādi. Svētdienās uzņemtais dod spēku visai nedēļai. Un *mūsu dienīško maizi dod mums šodien*, tas ir – ikdienai. Ikdienas žēlastība no Dieva ir *dienīškā maize*. Par tiem, kas piedalās arī darbadienās Sv. Misēs, lūdz Rožukroni, var tikai priecāties.

Par ko Dievam pateicieties īpaši? Ko Jūs novēlētu mums?

Pateicība Dievam par laiku! Pirmkārt, par kalpošanu pie altāra, par laiku pēc iesvētībām par diakonu kā par Dieva dāvanu man, par laiku svētdienas skolas pieaugušajiem mācībās, lai viņi taptu kristīti, iesvētīti vai laulāti, par saderināto un iemīlējušos tikšanās reizēm, par laiku mājas pasvētēm, laulībām, aizgājēju mūžībā izvadīšanai, par laiku Baznīcas tiesā, kurā skatāties laulību spēkā esamību vai neesamību.

Dievs ir žēlsirdīgs! Novēlu, lai mēs vienmēr saņemtu no Dieva tuvākmīlestības Dāvanu un izlūgtu citiem šo žēlsirdību.

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Vatikāna II koncils rosina atvērtību pasaulei kopīgā ceļā un kristīgā misijā ar kristīgās atklāsmes perspektīvu. Visaptverošs Kristus noslēpums stādāms priekšā, ņemot vērā arī „šīs zemes lietas” un to iespaidu uz kristiešiem (CD, 12). Koncils netiecas definēt dogmas, taču uz fona visur ir pats dievišķās atklāsmes noslēpums. Apustulātā jāvādās no atklāsmes pilnības, šeit nav „jauns garīgums” ar pievēršanos pasaulei. Daudzi nonāk nožēlojamā „pasaulīgumā” un atsakās atbilstoši ieklausīties koncilā. Koncila tekstu skaidrošanā jāvādās ar jaunu attieksmi tā, ka sākotnējā vēsts izvirzītu jaunas, tālejošas prasības, balstoties uz to, ko sākotnēji vēlas Dievs Radītājs, Pestītājs un Svētdarītājs. Visiem kristiešiem par fonu koncila tekstiem jāņem vērā elementāras dogmatikas patiesības, kuras ne vienmēr skaidri formulētas; viss it kā jaunais jāsaista ar atklāsmes pirmavotu un jāskaidro uz tā bāzes. Šis princips ir ietverts visur koncila izteikumos.

Vienīgi Kristus ir risinājums problēmām pasaulē un pat grūtākajām spriedzes izapsumēm (GS, 19: 2; 22: 1 – 6), jo viņš atrodas „cilvēces centrā” (GS, 45: 2), tāpēc Kristus veidolam jāpārņem visi ticīgie (LG, 7); tas nozīmē, ka visiem kopā ar viņu „sevi jāupurē kā dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri” (LG, 10). Lajam jāseko nabadzīgā un pazemīgā Kristus piemēram, visu labprāt jāatstāj Kristus dēļ, jāuzņemas krusts un vajāšanas par taisnību (AA, 4), pat ja lajs klātesošs un darbīgs “pašā laicīgo realitāšu centrā” (AA, 29). Lajam jāmacās izvērst Kristus un Baznīcas misiju, dzīvē

vadoties no ticības radīšanas un atpestīšanas noslēpumam, jūtīgi uztverot Svēto Garu, kas dzīvina Dieva tautu un rosina visus mīlēt Dievu Tēvu, kā arī pasauli un cilvēci viņā (AA, 29). Lajam jāmācās Kristū centrēta personīga dievbijība ar aktīvu līdzdalību liturģijā, īpaši sv. Misē. Ar kristību ievadītam Lieldienu noslēpumā (kurā mirst un apglabāts ar Kristu), lajam jāmācās sevi uzpurēt un ar līdzdalību Kunga vakariņās jāsludina Kunga nāve līdz viņš atkal atnāks (SC, 6, 48).

Priesteri ir „izraudzīti Dieva Evaņģēlijam” (Rom 1: 1), „lai pilnīgi veltītos darbam, kuram Kungs tos ir izvēlējis,” un tiem jādzīvo pasaulē, tai nepiemērojoties (PO, 3). Tiem sevi jānonāvē miesas darbi un jāļauj Kristum sevi dzīvot tādā mērā, ka tie viņu varētu pārstāvēt pie altāra (PO, 12 – 13). Tiem jābūt paklausīgiem jāpraktizē celibātis pārliecībā, ka Kristum veltīta jaunavība ir pārāka par citu stāvokli (OT, 10). Tiem labprāt jāuzņemas atturība, kas norādītu uz un rosinātu pastorālu mīlestību, kā arī nestu virs zemes garīgu auglību (PO, 16). Nav jāļauj sevi iespaidot maldu teorijām, kuras pilnīgu atturību atveido kā neiespējamu vai kaitīgu cilvēka attīstībai (PC, 12). Tie rosināti uzņemties brīvprātīgu nabadzību pēc Kristus piemēra un jāizvairās no tā, kas aprūtinātu nabagiem ierašanos ganītāja namā (PO, 17). Sludināšanā nav jākaunās no krusta ieļauojuma (AG, 24).

Vislielākais uzsvars likts uz lūgšanu, meditāciju, kontemplāciju, adorāciju.

Priesterības kandidātiem uzticīgi jāpārdomā Dieva Vārds (OT, 8); kalpojošiem priesteriem ieteikts meklēt labākos veidus, kā „nodot citiem to, ko paši ir kontemplējuši” (PO, 13). Prasīts apvienot darbību un kontemplāciju tā, ka galu galā „darbība” būtu vērsta „uz kontemplāciju” (SC, 2). Nav viegli saglabāt kontemplācijas un apbrīnas spēju, no kuras nāk gudrība (GS, 56: 4), jo pastāv traucējumi kontemplācijai ikdienas dzīvē (GS, 8: 2). Priesterim tāpēc jāveicina sevī „patiesas pielūgsmes gars” personīgās attiecībās ar Kristu arī Euharistijas godināšanā (PO, 18). Tāpēc jau seminārā gaisotne lai veidojas savstarpējā izpalīdzībā un klusumā (OT, 11).

Lai cik nepieciešams aktīvs apustulāts, Dievam veltīto ļaužu kopienas Kristus Mistiskajā Miesā ir „Baznīcas gods un Debesu žēlastību avots” (PC, 7) un „kristīgās tautas audzināšanas centri” (PC, 9). Kontemplatīvā pieeja raksturīga visai Baznīcai: „svētā liturģija galvenokārt ir dievišķās majestātes kults” (SC, 33), tāpēc Misē atbilstošās vietās visiem jāievēro cienīgs klusums (SC, 30). Ticīgiem jābūt audzinātiem Mises svinēšanā, jo „liturģijā Dievs runā uz savu tautu un Kristus arvien sludina savu Evaņģēliju” (SC, 33). Tehnoloģija (koncils cer) varētu atbrīvot cilvēku no piesaistes radībām un cilvēka gars vieglāk pagodinātu un apcerētu Radītāju (GS, 57: 4).

(turpinājums 22. maija numurā)

Ievainotā cilvēce

Pandēmija un tagad karš Ukrainā iespaidojis cilvēkus negaidīti un arī maz sagatavotus. Šie notikumi dramatiski mainījusi ikdienas dzīvi, spēcīgi atklājuši cilvēku trauslumu. Miljoni ir fiziski inficēti, vēl vairāk psiholoģiski, ekonomiski, politiski un reliģiski iespaidoti. Miljoni ir devušies begļu gaitās, kamēr palicēji iet bojā no aviouzbrukumiem un apšaudēm.

Šādos apstākļos daudzur nav pieejami dievkalpojumi, nākas saskarties ar nāvi un bēdām, īpaši nespēja būt kopā ar mīļotajiem pie nāves gultas, veikt galīgos ritus un cienīgi apbedīt mirušos. Cietusi pasaules ekonomika, globālais bads dubultojušies, pieaugusi inflācija, spriedze ģimenēs un vardarbība mājās. Cilvēku dzīvi nosaka izmisums, raizes un nedrošība.

Visa cilvēce ir smagi ievainota, pastiprinājusies ieļaujošā plaisa starp bagātiem un nabagiem, privileģētiem un pārējiem. Daudzkārt slimie, vecie un invalīdi ļoti cietuši, bieži vien bez medicīnas aprūpes. Atklājušies rasisma aizspriedumi, pieaugusi vardarbība pret tiem, kurus ilgi uzskatīja par draudiem valdošai politiskai kārtībai, kas ir nevienlīdzīga, elitiska, diskriminējoša un dominējoša. Pandēmija un kara darbība ļoti skārusi tos, kas ir nomalēs, īpaši migrantus, bēgļus un cietumniekus, kā arī ģimenes, paaudžu attiecības.

Mainījušies mūsu dzīves plāni, satricināta mūsu sistemātiski un zinātniski izstrādāta pārlicība par individuālās un sociālās attīstības

iespējām. Cieš attiecības, pieaug bezdarbs. Kā tas varēja notikt? Kas noticis nepareizi? Kas darāms vai nav darāms? Cik ilgi tas tā turpināsies? Cik daudzi vēl nomirs? Cik daudzi vēl tiks ievainoti? Cik daudzi vēl dosies begļu gaitās? Cik daudzi paliks bāreņi, zaudēs savus mīļotos, paliks uz ielas? Cik daudzi zaudēs dzīves vietas? Bailes, satraukums, sāpes, arī cerības, vajadzības, rūpes par sevi un citiem spēcīgi mūs iespaido.

Dažkārt liekas, ka lūgšanām nav atbildes. Vai Dievs dzird? Kāpēc tas viss notiek? Vai tikai kādas ideoloģijas dēļ? Kur paliek militārdarbinieku sirdsapziņa un brīvība pretoties noziedzīgām pavēlēm?

Gribētos saņemt skaidras atbildes un cerības perspektīvu.

Gribētos miera un izlīguma dāvanas tūlīt un bez vilcināšanās. Gribētos uzreiz piedzīvot dziedināšanu un saskaņu tautu un civilizāciju attiecībās.

Tomēr šajā laikā esam aicināti nepadoties informācijas pārplūdei, netiekties pēc gatavām atbildēm un paredzējumiem, bet gan padoties Dieva Tēva apredzības vadībai.

Jēzus uz krusta padevās Tēvam, pie kura vērsās dzīvības noslēpumā, kura labā nāca virs zemes un kļuva par tā līdzdalībnieku. Dieva tēvišķības robežas varēja sev noteikt pats Dievs.

Tāpēc mums būtu nevis jāizjautā sevi un citus par notiekošo, vai jātiecas pēc atbildes, kas nesniegtu galīgu skaidrību, bet gan jāvērsas pret kārdinājumiem dzīvot tā, it kā Dievs nepastāvētu, vai visā vainot Dieva

sodu. Vēl paliek iespēja visu „atdot” Dievam, šajā cilvēkam dāvātajā laikā palikt uzticībā kā Jēzus, kas atdeva Tēva rokās savu garu (Lk 23: 46).

Dvēsele var nomierināties ar atgriešanos pie sākotnējā miera, no kura viss aizsākās. Dievs ir klātesošs, jo īpaši dzīvības un klusuma, patiesas brīvības un atdeves noslēpumā.

Sasniegtais un izdarītais labums miera labā un Dieva žēlastībā ir paliekošs, tā iespaids neizstīkst. Labums sniedz nozīmi kopīgā ceļā; par labo var iestāties, pat cīnīties un ziedoties.

Kristus tukšajā kapā koncentrējas mūsu ieceres, ievainotās cilvēces trauslums. Mēs ciešam līdzī nevainīgajiem cietējiem! Mēs lūgšanā un solidaritātē gaidām atbildi, gaidām paliekošu mieru, gaidām miera un taisnības uzvaru, gaidām Lieldienas!

Lūgšana par mieru

Kungs, miera Dievs, kuru nemierīga sirds nespēj saprast un varaskārais prāts nevar aptvert, mēs Tevi lūdzam, atceries mūsu Pestītāju Jēzu Kristu, kas ar savām asinīm dzēsa visu cilvēku ienaidu un uzlūko žēlīgi kara nomākto cilvēku ciešanas, lai Kristus upuris visiem cilvēkiem atkal nes mieru un drošību, lai piepildītos cilvēku centieni pēc miera un lai aizmirstos viņiem ļaunums, kas tos šķir. To visu lūdzam no Tevis, kas dzīvo un valdi mūžu mūžos. Amen.

Tēvs mūsu,.... Esi sveicināta,.....

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsākušās svētdien 2022.g. 6. martā,
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti, pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda), laulāties,
iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com